finančních úřadů v samých Rakousích je problémem sám o sobě a že i k němu dlužno teprve hledati vzory v cizině. 3. Ukázati, zda či do jaké míry byly předpisy instrukcí v účetních záležitostech prakticky dodržovány, není možno, neboť materiál je — až na některé výkazy, které o struktuře účtárny a o jejích pracovních metodách nepoučují — dnes ztracen, jak má práce na třech místech dokládá (str. 227, 259 a zvláště 252). Dr. V. Pešák.

Doslov. Svou odpověď obmezuji jen na body, jichž se autor dotýká. Ad 1. Za toto upozornění jsem vděčen jako redaktor, poněvadž mně jako referentu jistě nebude Dr. Pešák vytýkati, že neznám provenience jeho materiálu a nepochybně také uvěří, že v mém rukopise příslušný pasus byl (dokonce širší s vysvětlivkami pro právníky!), ale vypadl až v tiskárně. — Ad 2. Vysvětlením repliky — takto samozřejmým a vyplývajícím z nadpisu práce Dr. Pešáka — a poukazem na práci cizí není ovšem řečeno, že by příště přání referentem vyslovenému nebylo možno vyjíti vstříc. — Ad 3. Poukazem, že materiál je ztracen, se výtka referentova nemenší, protože v podobných případech pokoušíme se o rekonstrukci. — Konečně musím přiznati, že mám vůči autorově práci ještě jiné námitky, kterých jsem neuvedl, ale jednak obmezenost referátu v právnickém časopise, a jednak ohled, že autor měl odvahu se pustit do díla jistě nemalého, vedly mne k určité zdrženlivosti. Doufám, že na jiném místě jednou, až práce bude hotova, v celku pak se dostanu k podrobnějšímu rozboru. Dr. Čáda.

Ing. Karel Schulz: Patentní příručka. 2. vydání, str. 159, nákladem fy »Prota« v Praze 1931, cena 25 Kč). — Kniha podává zhuštěně, ale při tom velice přehledně nejdůležitější zásady patentního práva všech států světa, ať náležejí k Unii na ochranu živnostenského vlastnictví či nikoliv. Autor přihlíží tu především k praktické stránce, totiž ke způsobu podávání přihlášek v jednotlivých státech a udržování udělených tam již patentů (výše poplatků, zda nutno míti zástupce a pod.).

Počáteční kapitoly podávají výklad významu ochrana duševního vlastnictví, dále seznam všech zemí, které udělují patenty, druhy patentů a stručné vylíčení obsahu mezistátních smluv, zaručujících vzájemné přiznávání prioritního práva.

Ke konci knihy je připojena přehledová tabulka znázorňující rozdělení patentů a přihlášek podle bydliště majitelů.

Oproti I. vydání z r. 1928 vyniká poslední vydání větší úplností. Dr. Reichert.

Nesporné řízení. Upravil Antonín Hartman. II. vydání. Kompasových zákonů sv. XVII. Str. 1535. Cena vázané 140 Kč. — »Nesporné řízení« bylo v prvém vydání již nějakou dobu vyprodáno, takže doporučovalo se proto opatřiti vydání nové tím spíše, že mezi tím vyšlo několik nových zákonných norem. Z těchto zpracoval autor zákon čís. 100/1931 Sb. z. a n. o zásadních ustanovení řízení nesporného. Kromě toho z nových zákonů obsahuje vydání zákon č. 48 1931 Sb. z. a n. o trestním soudnictví nad mládeží. Vydání toto navazuje jinak na prvé vydání a jest opatřeno nejnovější judikaturou. Kniha tato bude jistě stejně oblíbena v praxi jako jiné sbírky Hartmanovy které jsou známy svojí důkladností a praktickým uspořádáním. dnk.

Dr. Adolf Procházka: Právní případ Dra Perglera. Sbírka spisů právnických a národohospodářských. Svazek LVI. Stran 53. Cena 12 Kč. — Případ Dr. Karla Perglera, jehož volitelnost byla volebním soudem popřena, vyvolal před nějakou dobou polemiku právnických odborníků, z nichž někteří stavěli se za argumentaci volebního soudu, jiní ji potírali. Autor abstrahuje od politické stránky věci sestavil hlavní argumenty pro a proti a zastává stanovisko, že § 29 ob. zák. obč. neplatí a že ku jmenování státního úředníka, jest zapotřebí, aby žadatel byl v době jme-

nování státním občanem nebo aby alespoň se jmenováním příslušným orgánem bylo mu státní občanství současně uděleno. Autor naráží také na tu otázku, zda Dr. Pergler vůbec nebyl americkým občanem a zda proto stal se automaticky dne 28. října 1918 československým státním občanem podle § 1. zák. čís. 236/1920 Sb. zák. a n.; otázku tuto autor neřeší, ježto mu schází species facti. Kniha jinak shrnuje názory o tomto případě, který ostatně není ještě skončen, a řeší ku konci také otázku tak zv. vyšší spravedlnosti, kterou v tomto případě zdá se, že doporučuje vzhledem ke spornosti právních názorů. dnk.

E. Čapek: Politická příručka ČSR. — Praha, 1931, Melantrich, ss. 205 in-8. (Výhledy, 10). 25 Kč. — Dosavadní práce Čapkova je neméně známá svými odvážnými závěry, jako velmi bystrými postřehy oka autorova který kombinací zjištěných jevů a statistických dat dovede nám postaviti leccos v přímém osvětlení, co jinak by zůstalo skryto ve stínu. V této knížce pokouší se Č. shrnouti to, co rozptýleně dosud řekl. Vlastně název politická příručka vyhovuje jen části knížky, kde nám poprvé (dosavadní práce Heidlerova a Chocova jsou totiž zastaralé) podává přehled vývoje, stanovika i situaci našich politických stran. Naproti tomu část první je věnována politice v širš. smyslu a autor vykládá v ní na základě statistických dat jakousi občanskou nauku, třebas ovšem chápanou striktním způsobem. Když přejdeme mlčením i jeho názorné výklady pro čtenáře neznalé statistických pravidel (čímž však nemusí býti míněni jen neprávníci!) je nutno poukázati na vývody o vývoji jednotlivých tříd a povolání v ČSR. Tak Č. ilustruje přesun od zemědělství k průmyslu, kde však také vývoj v jednotlivých skupinách není stejný (klesl textil., stoupl chemický a strojnický průmysl a p.). Z přesunů obyvatelstva z jednotlivých zemí nejdůležitější je zjištění, že nelze mluviti a vpádu Čechů na Slovensko«, neboť proti 90 tis. všech (!) národností v českých zemí usadilo se 140 tis. cizího původu, většinou z krajů připadlých Maďarsku. Nepochybuji, že z toho, kdo nečetl dřívější studie autorovy, zaujmou velmi mocně partie o národnostním a náboženském složení republiky. Obraz, jak jej ve své příručce Č. nyní kreslí, je vskutku názorný a jistě sluší mu přikývnouti, že ještě daleko je doba, kdy budeme moci mluviti o ustálených poměrech. Ale zcela novinkou je kapitola »Slovensko před převratem«, která nejen znovu v souhlase s pracemi Dr. Mráze dosvědčuje nevěrohodnost maďarských dat, nýbrž i ukazuje, že dopracovat se věrného vyobrazení předpřevratových poměrů slovenských dá mnoho práce, jestli vůbec bude možno přesně stav tento zjistiti. V Čapkově studii je velmi důležité zejména zjištění, jak postupovala maďarisace (str. 43 a násl.). Obdobná v této kapitole je stať o vystěhovalectví. A tak úhrnem lze říci, že práce Čapkova je jistě velmi zajímavá a zainteresuje každého, kdo se jen trochu chce zamysliti hlouběji o našich problémech. S tohoto hlediska, třebas nevyčerpává a ani jistě si takového nároku nedělá, je ji možno oceniti spravedlivě jako příručku vskutku velice důležitou. Ča.

Alois Adamus: Sbírka listin k dějinám města Moravské Ostravy. — M. Ostrava, město, 1931, ss. 227 in 4. — Bylo by snad nemístné zmiňovati se o tomto vydání v našem časopise, ale jde o prameny k historii průmyslového města a tak v tomto souboru listin, který vydává jako první svazek město, jež si uvědomilo význam historie svého vývoje, lze uvítati pomůcku, která nám dosud chyběla. Vskutku také nás obsah nijak nezklame, ačkoliv je nutno přiznati, že rejstřík není tu vůdcem spolehlivým. Nelze však přiložiti na edici měřítko přísné, protože vydání nevyhovuje nynějšímu stavu vydavatelské techniky (srov. na. př. různé způsoby přepisů a p.), ale vzhledem k zásluze, že se nám dostává pomůcky k dějinám hospodářského vývoje, promineme asi tyto poklesky, tím spíše, že snad můžeme doufat, že další prací i metoda vydavatelova se zlepší. Ča.